

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.] saakaldte Generalklausul. Heller ikke denne Bestemmelse har i det andet høje Ting opnaaet Partiet Venstres Tilslutning. Saa vel i den tyske som i den norske Lov er der optaget en saadan Generalklausul, og da denne, efter de foreliggende Oplysninger, gennem Aarene har virket til Erhvervslivets fulde Tilfredshed, tror jeg, det vil være heldigt og ikke forbundet med Betænkelighed at optage en tilsvarende Bestemmelse i den danske Lovgivning, saaledes som det ogsaa ønskes, ikke mindst af den danske Detailhandel.

Man har udtalt Ængstelse for, at det vilde være vanskeligt for Domstolene at finde den rette Forstaaelse af Begrebet „redelig Forretningsskik“. Jeg for mit Vedkommende deler dog ikke denne Ængstelse, idet jeg maa mene, at de danske Domstole i Tilknytning til den faglige Opfattelse sædvanligvis ikke vil være i Tvivl om, hvad der maa anses for „redelig Forretningsskik“ inden for det paagældende Fag. Og jeg henleder Opmærksomheden paa, at der jo ikke knyttes Strafansvar til Klausulen, men at det alene er fastsat, at de paagældende Handlinger kan forbydes ved Dom og medføre Erstatningsansvar. I det andet høje Ting er dette med min Tilslutning præciseret i et nyt Stykke, ligesom det er fastslaaet, at Retssager angaaende Overtrædelse af Bestemmelserne kan anlægges af de paagældende Foreninger og Sammenlutninger og af den forurettede, naar en af de nævnte Foreninger eller Sammenlutninger har meddelt sin Tilslutning hertil.

Som Følge af denne Ændring har det været nødvendigt at foretage en formel Ændring i Bestemmelserne i § 8 om Paa-taleret.

Jeg tror at kunne indskrænke mit til disse Bemærkninger, idet jeg anbefaler Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

J. P. Larsen: Det foreliggende Lovforslag fremtræder som Resultat af lang, indgaaende og omhyggelig Udvalgsbehandling og derefter Vedtagelse i det andet høje Ting.

Saa vidt det kan skønnes, er Lovforslaget Udtryk for Ønsker fra Erhvervsorganisationerne; og set fra et Forbruger-Standpunkt er der kun Grund til at hilse det med Glæde. Det forekommer mig derfor, at her er et Omraade, hvor Lovgivningen paa heldig Maade imødekommer de to Parter: erhvervsdrivende og Forbrugere. Begge Parter er — og vil altid være — interesserede i,

at Erhvervslivet drives paa et fuldt ud sundt og sømmeligt Grundlag. Lovforslaget tilsigter da ogsaa kun at ramme og bortluge de uheldige Vækster, som for Tiden trives inden for Erhvervslivet. Der er næppe nogen, der for Alvor kan have noget imod dette Saneringsarbejde.

Lovforslagets vigtigste Bestemmelser findes aabenbart i §§ 4, 5 og 6. Den første har til Hensigt at afsvække Tilgifts- og Rabat-Systemet, idet der dog her er givet Ministeren for Handel, Industri og Søfart en Bemyndigelse til efter Forhandling med de interesserede Erhvervsorganisationer at dispensere fra denne Bestemmelse. Det er at haabe, at der med denne Paragraf kan rammes en forsvarlig Pæl gennem den usunde Rabatgivning, der ikke er — og heller ikke kan være — andet end at stikke Blaar i Øjnene paa godtroende Kunder, der lader sig bilde ind, at de faar noget foræret. Naturligvis maa de selv betale Gildet, samtidig med at den mindre smarte, men mere reelle Konkurrent i Branchen generes i sin Virksomhed.

Der vil næppe heller blive fældet mange Taarer i Anledning af Bestemmelserne i § 5, hvorefter de saakaldte Enhedsprisforretninger umuliggøres ud over dem, der allerede bestaar. Den voksende Konkurrence og deraf følgende Smartness har fremkaldt denne Forretningsform, som væsentlig er kommet fra Udlandet, men den tjener ikke noget rimeligt eller samfundsnyttigt Formaal, men er udelukkende baseret paa at skabe saa megen Forretning som muligt for den Kapital, der er anbragt i Forretningen. For det købende Publikum er saadanne Forretninger ganske uden Værdi, allerhøjst kan Metoden tjene som oplivende Moment for dem, der besøger saadanne Anstalter.

Bestemmelsen i § 6 er i sig selv saa selvfølgelig, at den ikke kræver nærmere Udredning, og den vil næppe volde Domstolene uovervindelige Vanskeligheder.

Jeg anbefaler Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Kjør: Det foreliggende Lovforslag har som allerede nævnt været Genstand for en, saa vidt jeg forstaaer, meget indgaaende Behandling i det andet høje Ting, og der er der opnaaet Enighed om langt de fleste af Paragrafferne. Kun paa 3 Punkter var der nogen Uenighed, idet mit Parti maatte tage Forbehold over for §§ 4, 5 og 6.

§ 4 beskæftiger sig med Spørgsmaalet om Rabatydelse, og det fastslaaes, at saadant vil være forbudt, medmindre Ministeren i det enkelte Tilfælde dispenserer fra For-